

Camellia

นิทาน
มิดัม

品
狂
妃

มิดัม
หมอลอย

อย่างช้า

จะยิ่งใหญ่

ในไถ่เจ้าให้ดู

4

十九穀 สือจิวอี้ เซียน

หมื่นชาวชอบกินมาการอง แผล

RUNYA วาด

บทที่ 109 ไม่ไว้หน้า

มีเรื่องสนุกให้ดูแล้ว!

จวินมัวเหียนตาเป็นประกาย เขาชอบดูคนอื่นหาเรื่องใส่ตัวที่สุด

เมื่อผู้คนแหวกทาง เหล่าองค์กรักษ์กลุ่มใหญ่ก็เบียดเข้ามาอย่างหยาบคาย พวกเขาเอ่ยกับเหล่าชาวบ้านที่มุงดูและผู้ที่กำลังซื้อไอศถอยให้หลีกทางไปเสียแข็ง

“หลบๆ ร้านนี้ผิดกฎหมาย ห้ามเปิดกิจการ!”

เหล่าองค์กรักษ์ผลักชาวบ้านที่มีสีหน้าไม่พอใจออกไปเกือบหมด ก่อนจะมีสตรีสวมชุดสีเขียวยืนเข้ามา

นางคือจ้าวหมิงเยว่ ผู้ที่เฟิงพาจ้าวหลิงเฟิงมาทำทาสวาชิงเหียน

เมื่อสวาชิงเหียนเห็นจ้าวหมิงเยว่ก็หรีดตาลงอย่างอันตราย

ยังกล้ามาปรากฏตัวต่อหน้าข้าอีกหรือ

พอจวินมั่วเหียนเห็นเหล่าองครักษ์มากมาย ไปหน้า
สนุกสนานพลันเปลี่ยนไป รีบเอ่ย “พี่เจ็ด จ้าวหมิงเยว่พา
องครักษ์มามากมายเช่นนี้ พวกเรารีบออกไปช่วยพี่สะใภ้เจ็ด
กันเถิด!”

จวินมั่วหานส่ายหน้าแล้วกล่าวกับจวินมั่วเหียน “ให้
พวกเขารอคำสั่งอยู่ด้านนอก หากจ้าวหมิงเยว่คิดลงมือ ก็จับกุม
ทั้งหมด!”

จวินมั่วเหียนส่งสัญญาณมือไปยังคนที่ซ่อนตัวอยู่
ด้านนอก ก่อนจะรอดูสถานการณ์หนึ่งๆ

จ้าวหมิงเยว่เซิดคางเดินเข้ามายืนตรงหน้าฮวาซิงเหียน
ด้วยท่าทางหยิ่งผยอง กำลังจะอำปาก ทว่ากลับโดนฮวาซิงเหียน
ยกเท้าถีบเข้าที่ขาทั้งสองข้างอย่างแรงเสียวก่อน

ตุ๊บ!

“โอ๊ย!”

จ้าวหมิงเย่ว์ถูกถีบอย่างแรงจนหลุดตัวคุกเข่าลงกับพื้น
ก่อนจะกรีดร้องโหยหวนออกมา

จวินมั่วเหยียนเบิกตากว้างทันที

โอ้! พี่สะใภ้เจ็ดโหดเหี้ยมเกินไปแล้ว ถีบคนเช่นนี้เลย
หรือ! อยากรู้ว่าพี่เจ็ดเสียอีก! ถูกใจข้ายิ่งนัก!

เหล่าองครักษ์รอบด้านต่างคิดไม่ถึงว่าฮวาซิงเหยียนจะ
ลงมือโดยไม่พูดไม่จาเช่นนี้ จึงพากันตกตะลึงก่อนจะรีบตวาด
ลั่น “ฮวาซิงเหยียน กำราบนัก กล้าทำร้ายจวินจู่เช่นนี้หรือ!”

ฮวาซิงเหยียนกวาดตามองเหล่าองครักษ์ที่กำลังฮึกเหิม
เพียงแวบเดียว พลั้งจิตพลันแผ่กระจายออกไป ทำให้เหล่า
องครักษ์รู้สึกปวดศีรษะอย่างรุนแรง ต่างร้องโอดครวญพลา
งุมศีรษะด้วยความเจ็บปวด

เกร็ง!

ดาบในมือองครักษ์ร่วงหล่นกระทบพื้นอย่างไม่อาจ
ควบคุม

ชาวบ้านด้านนอกที่เพิ่งวิพากษ์วิจารณ์ความหยาบคาย
ของเหล่าองค์กรฯ ต่างหันมามองด้วยความฉงน

พวกองค์กรฯ จึงใจใส่ความว่าฮวาซิงเหยียนทำร้าย
ใช่หรือไม่

แต่ฮวาซิงเหยียนหาได้ใส่ใจไม่ นางก็มองจ้าวหมิงเยว่ที่
กรีดร้องตื่นตูรนอนอยู่บนพื้นแล้วเอ่ยเสียงเย็น “จ้าวหมิงเยว่
เจ้าช่างกล้านัก ยังกล้ามาเจอข้าอีกหรือ!”

เมื่อได้ยินเสียงฮวาซิงเหยียน จ้าวหมิงเยว่ก็รีบกลืนโอสถ
ระงับอาการปวด ก่อนจะเงยหน้าคำรามอย่างบ้าคลั่ง “ฮวาซิงเหยียน
เจ้ากล้าถีบข้าหรือ! เจ้ากล้าถีบข้าเชียวหรือ!”

เพียะ!

เสียงฝ่ามือฟาดดังลั่น

ฮวาซิงเหยียนชักมือกลับพลางเอ่ยเสียงเย็นชา “อย่า
พละมั่วไร้สาระ! เจ้าพาคคนมากมายมาเช่นนี้ ต้องการก่อความ
วุ่นวายหรือ!”

จ้าวหมิงเยว่แข็งค้ำ ไม่อยากจะเชื่อหูเชื่อตนเอง

ฮวาซิงเหยียน...ตบหน้าข้า! แม้แต่ท่านแม่ยังไม่เคย
ลงมือกับข้าเช่นนี้ แต่นางกลับกล้าตบข้า!

“อ้ากกกก ฮวาซิงเหยียน ข้าจะฆ่า...”

เพียะ!

อีกหนึ่งฝ่ามือสะบัดกระแทกลงบนใบหน้า ก่อนฮวา-
ซิงเหยียนจะเอ่ยเสียงเย็นยะเยือกยิ่งกว่าเดิม “ดูท่าเจ้ามาวันนี้
เพื่อหาเรื่องทำทนายจริงๆ เช่นนั้นข้าก็จะไม่ไว้หน้าแล้ว!”

สายตาที่ฮวาซิงเหยียนจ้องมองจ้าวหมิงเยว่ฉายแวว
เย็นเยียบยิ่งนัก

ข้าเพิ่งเปิดร้านวันแรก แต่จ้าวหมิงเยว่ผู้นี้กลับบังอาจมา
สร้างเรื่องวุ่นวาย!

ขณะที่โทสะในใจฮวาซิงเหยียนพลุ่งพล่าน จวินมั่วเหยียน
กับเหล่าชาวบ้านต่างพากันมองนางอย่างตกตะลึง

ฮวาซิงเหยียนไม่รู้หรือว่าผู้ที่คุกเข่าอยู่ต่อหน้านาง เอ๊ะ
ไม่สิ ผู้ที่นางตบหน้าผู้นี้คือใคร!

นั่นคือจวินจู้แห่งจวนเจิ้นกั๋วโหวเซี่ยนนะ!

จวินมั่วเหยียนรีบหันไปมองจวินมั่วหาน ทว่าชายผู้สวม หน้ากากกลับไร้ซึ่งปฏิกิริยาใดๆ จนจวินมั่วเหยียนแทบอยาก เขย่าไหล่พี่ชายผู้นี้แล้วถามว่า ‘จะเอาอย่างไรต่อดี!’

ฮวาซิงเหยียนตบจ้าวหมิงเยว๋ไปแล้ว เรื่องนี้จวนเจิ้นกั๋วโหว กับตระกูลจ้าวไม่มีทางปล่อยไปแน่!

แต่ไม่ว่าจวินมั่วเหยียนจะร้องโวยวายในใจสักเพียงใด ก็ไม่มีผู้ใดได้ยิน

ฮวาซิงเหยียนยกเท้ากำลังจะถีบจ้าวหมิงเยว๋ ทว่าเหล่า องครักษ์ที่ยืนยังคงมีนงอยู่รีบตวาดห้ามเสียงดังลั่น “หยุด!”

เสียงนั้นเร่งรีบเกินไปจนแทบแสบหู ฟังแล้วทั้งแหลมทั้ง บาดหู แต่ก็ยังพอทำให้ฮวาซิงเหยียนชะงักไปชั่วขณะ

เหล่าองครักษ์เห็นดังนั้นจึงรีบป้อนโอสถลดอาการบวม ให้แก่จ้าวหมิงเยว๋ทันที

ทว่าหน้าของนางหาได้ยุบลงทันทีไม่ ซ้ำยังบวมแดงจนดวงตาเหลือเพียงเส้นหนึ่ง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคงถลึงตามองฮวาซิงเหียนพลางอื้ออึงดำ แต่ฟังไม่รู้เรื่องแม้แต่หน่อย

ฮวาซิงเหียนปรายตามองเหล่าองค์กรภักษ์ที่ทั้งหวาดหวั่นทั้งเดือดดาล ก่อนจะเอ่ยเสียงเย็นอย่างไม่ไว้วางใจ “พาจ้าวหมิงเยว่กลับไปเสีย!”

เหล่าองค์กรภักษ์ไม่คิดว่าฮวาซิงเหียนจะอุกอาจถึงเพียงนี้ กล้าลงมือจนจ้าวจวินจู่มีสภาพเช่นนี้ การกระทำของนางชวนให้ผู้คนสั่นสะท้านยิ่งนัก!

หัวหน้าองค์กรภักษ์หน้าเหลี่ยมซึ่งสวมชุดสีเข้มกว่าผู้อื่นเล็กน้อย อายุราวยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดปีผู้หนึ่งตะโกนลั่นด้วยโทสะ “ฮวาซิงเหียน เจ้ารู้หรือไม่ว่ากำลังก่อเรื่องอันใด! ไม่เห็นกฎหมายอยู่ในสายตาเลยแม้แต่หน่อย! แท้จริงแล้วร้านแห่งนี้คือร้านของจ้าวจวินจู่ เจ้าไม่ได้เพียงแย่งชิงมาอย่างเปิดเผย แต่ยังทำให้จ้าวจวินจู่บาดเจ็บสาหัสอีกด้วย! พวกเจ้า ไปจับนางมาเดี๋ยวนี้!”

ถ้อยคำที่กล่าวออกมาดูชอบธรรมยิ่งนัก ทว่าฮวาซิงเหียนกลับเพียงปรายตามอง

เหล่าองค์กรที่ก่อนหน้านี้ถูกพลังจิตทำให้ปวดศีรษะก็พากันถอยกรูดไปสองก้าว

ประสบการณ์เมื่อครู่ประหลาดเกินไป พวกเขาไม่ยากปวดศีรษะแทบระเบิดแล้ว ความทรمانนั้นยังคงติดค้างอยู่ในร่างจนอยากจะอาเจียนออกมา

จ้าวหมิงเยว่จึงฮวาซิงเหียนด้วยสายตาเคียดแค้น ทว่าด้วยใบหน้ายังคงบวมซ้ำ ทำให้นางเอือน่อยคำใดล้วนไม่ชัดเจน

ฮวาซิงเหียนหัวเราะเย็นก่อนหันไปมองหัวหน้าองค์กรที่พยุ่งจ้าวหมิงเยว่ไว้ ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงเต็มไปด้วยความเย้ยหยัน “น่าขันนัก! จะจับข้าเพียงเพราะคำพูดของเจ้าหรือ ฟังให้ดี ประการแรก ครึ่งเดือนก่อน จ้าวหมิงเยว่กับจ้าวหลิงเฟิงได้สัญญาต่อหน้าเจ้าสำนักชิวและศิษย์ทั้งสำนักแล้วว่า หากพบหน้าข้าจะต้องหลีกไปอีกทาง แต่วันนี้นางกลับกล่าวองค์กรข้ามาสร้างเรื่อง ข้าไม่ได้ให้ฟ้าผ่าลงโทษนาง

เพราะผิดสัญญา ก็ถือว่าข้าเมตตาพวกเจ้าแล้ว! ประการสอง โฉนดร้านอยู่ในมือข้า ร้านนี้ย่อมเป็นของข้า แต่พวกเจ้ากลับกลามาไล่ลูกค้าของข้าในวันเปิดร้านเช่นนี้ หากไม่ใช่ข้ากลัวมือจะสกปรก ข้าคงหักคอพวกเจ้าทิ้งไปแล้ว! ยังไม่รีบไสหัวไปอีก!”

“เหลวไหล!” จ้าวหมิงเยว่ผืนพูตอย่างยากลำบากจนไต่ยืนสองพยางค์นี้

ฮวาซิงเหียนหันขวับไปมองใบหน้าบวมแดงที่เริ่มยุบลงเล็กน้อยด้วยดวงตาวาวโรจน์ “อะไร! เจ้ายังกล้าตะโกนว่าข้าเหลวไหลในร้านของข้าอีกหรือ!”

ชาวบ้านที่มุงดูอยู่ด้านนอกทนไม่ไหว พากันหัวเราะครืน

จวินมั่วเหียนที่อยู่ด้านในก็หลุดหัวเราะออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่จนต้องกุมท้องไว้

พี่สะไกเจ็ดนี้ช่างเป็นคนมหัศจรรย์จริง ๆ! พี่เจ็ดช่างโชคดีนัก!

เมื่อจ้าวหมิงเยว้ได้ยินเสียงหัวเราะเหล่านั้น ไบหน่าที่
บวมแดงอยู่แล้วก็ยิ่งแดงคล้ำจนกลายเป็นสีม่วง นางกริตร้องลั่น
ด้วยความเดือดดาล “ฮวาซิงเหยียน เจ้าพูดเหลวไหล! โฉนดร้าน
อยู่ในมือข้า! ของที่เจ้าได้ไปนั้นเป็นของปลอม! ร้านนี้คือของข้า!
เจ้าบังอาจยึดร้านของข้า เช่นนั้นข้ามีสิทธิ์จับเจ้าเข้าคุก!”

ฮวาซิงเหยียนยังไม่ทันเอ่ยปาก ผู้ดูแลร้านหลินกลับ
สะดุ้งเฮือก รีบวิ่งไปหยิบโฉนดร้านที่อยู่หลังโต๊ะบัญชีออกมา
ตรวจสอบ ครั้นเห็นเข้าไบหน่าก็แข็งค้าง

ฮวาซิงเหยียนเห็นถึงความผิดปกติของเขาจึงกล่าวว่า
“เอาโฉนดมาให้ข้าดู”

ผู้ดูแลร้านหลินที่หน้าถอดสีส่งโฉนดให้ฮวาซิงเหยียน

จ้าวหมิงเยว้เห็นสีหน้าของเขาก็นึกถึงที่ที่เขาเองก็มองออก
ว่าโฉนดนั้นเป็นของปลอม

เหล่าชาวบ้านต่างวิตก

หากร้านนี้ไม่ใช่ของจริง เช่นนั้นจะอย่างไรเล่า ฮวา-
ซิงเหยียนจะเดือดร้อนหรือไม่

หัวใจของจวินมั่วเหียนเองก็เต้นระส่ำเช่นกัน

ฮวาซิงเหียนกวาดตามองตัวอักษรบนโน้ตโดยละเอียด
ก็ไม่พบสิ่งใดผิดแปลก จึงเอ่ยอย่างสงสัย “ผู้ดูแลร้านหลิน โฉนดนี้
ผิดปกติตรงไหนกัน”

ผู้ดูแลร้านหลินเห็นนางดูไม่ออก จึงชี้ไปยังตราประทับ
สีแดงตรงมุมหนึ่งพลงเอ่ย “ตรายืนยันของทางการนี้เป็นของ
ปลอม ชื่อข้างในหายไปหนึ่งขีด เดิมต้องเป็นไต้เท้าจ้าว จ้าว-
หลิวเหวิน แต่ตรงนี้กลับกลายเป็นจ้าวหลิวอี้¹ ขอรับ”

ฮวาซิงเหียนก้มมองก็เห็นว่าขีดนั้นหายไปหนึ่งเส้น
จริงๆ แต่โดยทั่วไปไม่มีผู้ใดตรวจสอบละเอียดนัก อีกทั้งโฉนดนี้
นางก็ได้มาจากหอประมูลเทียนซิงในราคาสูง!

หรือว่าแท้จริงหอประมูลเทียนซิงตั้งใจวางกลกับนาง
หรือบางทีผู้ดูแลร้านหลินอาจถูกหลอกมาก่อนแล้วกันแน่?

ฮวาซิงเหียนขมวดคิ้วแน่น

¹ จ้าวหลิวอี้ คำว่า ‘เหวิน’ ในภาษาจีนคือ 文 ส่วนคำว่า ‘อี้’ คือ 义 ตัวอักษร
มีลักษณะใกล้เคียงกัน เมื่อหายไปหนึ่งขีดจึงกลายเป็นอีกคำได้พอดี

จ้าวหมิงเยว้เห็นดังนั้นจึงคว้าโฉนดของจริงออกมาพลาংหัวเราะเป็น “ฮวาชิงเหียน ต่อให้เจ้ามองจนดอกไม้บานก็เปลี่ยนความจริงไม่ได้ โฉนดของจริงอยู่ในมือข้า ร้านนี้ย่อมเป็นของข้า ตามกฎหมายแคว้นหลงลี่ ผู้ใดบังอาจยึดบ้านเรือนหรือร้านค้าของผู้อื่น จะต้องถูกโบยสามสิบไม้ ตีคุกสามปี! จับนางมาให้ข้าเดี๋ยวนี้!”

จวินมั่วเหียนตกใจจนร้องออกมา “พีเจ็ด!”

“หยุด”

เสียงไร้ความรู้สึกของจวินมั่วหاندังออกมาจากด้านใน

ทุกคนที่ได้ยินเสียงนั้นต่างหันไปมอง ก็เห็นจวินมั่วเหียนประคองจวินมั่วหानเดินออกมาจากหลังฉากนั้น

เมื่อเห็นจวินมั่วหาน ดวงตาของจ้าวหมิงเยว้พลันเป็นประกาย รีบเอ่ยเรียก “พีมั่วหาน”

แต่พอนึกถึงใบหน้าของตนก็รีบยกมือขึ้นลูบ จากนั้นจัดหน้าผมให้เรียบร้อย เมื่อรู้สึกว่าจะไม่ยุ่งเหยิงแล้วจึงส่งสายตา

ออกอันพราระยับไปให้จวินมัวหาน เอ๋เสียงหวานหยดย้อย
“พี่มัวหาน เหตุใดท่านถึงอยู่ที่นี้เล่าเจ้าคะ”

ฮวาซิงเหียนเห็นจ้าวหมิงเยว่ส่งสายตาออกอันให้
จวินมัวหาน ก็แทบอยากตบนางให้กระเด็นออกไป!

นี่หมายความว่าอย่างไร! จ้าวหมิงเยว่กล้ายั่ววนอ่องเจ็ด
ต่อหน้าข้าโดยไม่คิดเกรงใจเช่นนี้เลยหรือ! เห็นข้าเป็นวิญญาณ
หรืออย่างไร!

ฮวาซิงเหียนรู้สึกอึดอัดใจนัก คิดว่าที่ตนโกรธคงเพราะ
ถูกทำให้อับอาย หาใช่หึงหวงที่เห็นว่านางมาอยู่กับจวินมัวหาน!
ต้องไม่ใช่แน่ๆ!

ฮวาซิงเหียนกำลังจะยกเท้าถีบจ้าวหมิงเยว่ แต่จวิน-
มัวหานกลับคว้าข้อมือนางไว้เสียก่อน สายตาที่มองไปยังจ้าว-
หมิงเยว่ลุ่มลึกไร้อารมณ์ เขาเอ๋เสียงเรียบ “เจ้าบอกว่าโนนด
ร้านนี้เป็นของเจ้า แต่โนนดในมือชาขายของข้าก็แลกมาด้วยเงิน
อีกทั้งลายมือทั้งสองฉบับยังเหมือนกันทุกตัวอักษร เห็นชัดว่า
เป็นลายมือคนเดียวกัน หากต้องการรู้ว่าใครโกหก ก็เพียงหาตัว

ผู้เขียนโน่นดมา ยามนั้นความจริงย่อมปรากฏ จ้าวจวินจู้ว่าจริงหรือไม่”

จ้าวหมิงเยวี่ได้ยินน้ำเสียงทุ้มนุ่มของเขาก็แทบจะทรุดลงกับพื้น สายตาที่มองเขาเต็มไปด้วยความหลงใหล

ทว่าเมื่อได้สติและนึกได้ว่าเรื่องผู้เขียนโน่นดนั้นตนได้จัดการไว้เรียบร้อยแล้ว จึงรีบพยักหน้าเอ่ย “ถูกต้อง ย่อมต้องหาคนเขียนโน่นดมาพิสูจน์!”

แต่ในใจกลับหัวเราะเยาะ

ต่อให้หาตัวคนเขียนมาได้ ฮวาซิงเหยียนก็หนีไม่พ้น
อยู่ดี!

บทที่ 110 จะชดใช้อย่างไร

ในแคว้นหลงลี่ โฉนดร้านค้าลั่นเขียนโดยผู้ที่ได้รับมอบหมาย เฉพาะ จวินมั่วหานจึงสั่งให้องค์กรกรีบไปตามตัวผู้เขียนโฉนด มา

จ้าวหมิงเยว่ที่ถือโฉนดมองฮวาซิงเหยียนด้วยสายตา ดูแคลน พลังหัวเราะเย้ยหยัน “ฮวาซิงเหยียน เจ้ากล้าทำร้าย ข้า รอจัดการเรื่องโฉนดเสร็จแล้ว แม่เจ้าจะเป็นชayaเจ็ด ข้าก็จะ ไม่ปล่อยเจ้าไป” เอย่จบก็หันไปมองจวินมั่วหาน เสียงที่ใช้พลัน เปลี่ยนเป็นอ่อนหวานอ่อนโยน “พี่มั่วหาน ท่านก็เห็นแล้วว่า ฮวาซิงเหยียนกล้าทำร้ายข้า ฉะนั้นท่านห้ามแทรกแซงเรื่องนี้นะ เจ้าคะ”

จ้าวหมิงเยว่ซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้เพราะขาเจ็บมองจวิน- มั่วหานอย่างร้อนแรง รวากับอยากจะกลืนกินเขาลงไปทั้งตัว

ฮวาซิงเหยียนรู้สึกวาทะในอกพลุ่งพล่าน อีกฝ่ายทั้ง ผิดสัญญา ทั้งยังกล้ามายั่ววนบุรุษที่ตนสมรสอย่างถูกต้อง นี่

อีกฝ่ายคิดว่านางตาบอดหรืออย่างไร! พลันรู้สึกเสียดายที่ไม่ได้
เก็บขาของจ้าวหมิงเยว่ไว้ให้หักไปเสีย!

จ้าวหมิงเยว่ทำตัวกร่างเช่นนี้เพียงเพราะแค่เรื่องโนนด
ร้านหรือ!

ฮวาซิงเหยียนเก็บโนนดของตนเข้าไปในแขนมิติ
เก็บของ แล้วหยิบโอสเถไสขวดหนึ่งออกมา จากนั้นใช้พลังจิต
ควบคุมโอสเถหนึ่งหยดนี้ให้ไปตกบนโนนดที่จ้าวหมิงเยว่กำลัง
ชูขึ้นมา

ครั้นเห็นหยดโอสเถซึมลงบนโนนด ฮวาซิงเหยียนก็เผย
รอยยิ้มเย็น ก่อนจะเดินไปตรงหน้าจวินมั่วหานเพื่อขวางสายตา
ออกอันที่จ้าวหมิงเยว่ส่งให้เขา

“ฮวาซิงเหยียน เจ้าทำอะไร!”

จ้าวหมิงเยว่เห็นดวงตาฮวาซิงเหยียนแฝงด้วยความไม่
พอใจและความแค้น

ฮวาซิงเหยียนเห็นว่าใบหน้าจ้าวหมิงเยว่เกือบจะยุบแล้ว จึงยกมือฟาดไปที่แก้มอีกข้างของนางสองครั้งเสียงดัง ทำให้หน้าจ้าวหมิงเยว่ในตอนนี้งมเป้งราวกับหมูหัว

พอจ้าวหมิงเยว่ที่ถูกตบจนมีน้ำตาได้สติกลับมา ก็คำรามออกมาด้วยความโกรธ “กรี้ดดดด! ฮวาซิงเหยียน ข้าจะฆ่าเจ้า!”

“ฮวาซิงเหยียน เจ้าเหิมเกริมเกินไปแล้ว!”

หัวหน้าองค์กรรัชชัฏดาบหมายจะฟันลงที่ลำคอฮวาซิงเหยียน ทว่าเพียงจวินมั่วหานสะบัดแขนเสื้อหนึ่งครั้ง องค์กรรัชชัฏผู้นั้นก็ลอยคว้างก่อนจะกระเด็นพุ่งออกไปกระแทกพื้นนอกประตูอย่างแรง

“พวกเจ้ากล้าตะโกนใส่ชายาของข้าหรือ!”

ผู้คนด้านนอกถอยหลังสามก้าว พวกเขามองจวินมั่วหานอย่างตื่นตะลึง

เทพสงครามผู้ไม่เคยพ่าย แม้เขาจะพิการ ทว่ายามลงมือ กลับยังคงเด็ดขาดเช่นเดิม

ฮวาซิงเหยียนหันมองจวินมั่วหาน เมื่อเห็นว่าเขามองตน
อยู่ด้วยดวงตาลุ่มลึกไม่ถวิลหา ในอกของฮวาซิงเหยียนพลัน
หวานซึ่ง

จ้าวหมิงเยว่เห็นบรรยากาศระหว่างพวกเขา นัยน์ตาก็ก
เต็มไปด้วยไฟริษยา แค้นจนอยากจะเผาฮวาซิงเหยียนให้สิ้น

นางกัดฟันทนความเจ็บปวดบนใบหน้าแล้วตะโกนลั่น
“ฮวาซิงเหยียน เจ้าตายแน่ เจ้าดูหมิ่นข้าหลายคราแล้ว ข้าจะฉีก
เจ้าเป็นชิ้นๆ!”

ฮวาซิงเหยียนหันกลับมามองด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง ยิ้มเย้ย
อย่างเย็นชา “ข้าจะคอยดูว่าเจ้าจะฉีกข้าเป็นชิ้นๆ ได้อย่างไร
จ้าวหมิงเยว่ หากข้าไม่ลงมือคงไม่รู้ว่าหน้าเจ้าหนายังกว่า
กำแพงเสียดีก เจ้าคิดว่าจะลงโทษข้าได้เพราะเรื่องข้าตบเจ้า
อย่างนั้นหรือ ลืมไปแล้วหรือว่าเจ้ากับจ้าวหลิงเฟิงเคยสัญญา
อะไรไว้ ต้องหลบทุกครั้งที่พบหน้าข้า ในเมื่อเจ้าไม่หลบ ข้า
เพียงตบให้จำหน้าเจ้าไม่ได้ก็สิ้นเรื่อง และหากฝ่าบาททรงรู้
เรื่องนี้ เจ้าคิดว่าผู้ใดกันแน่ที่มีเหตุผล ข้าหรือเจ้าเล่า”

ความคิดหนึ่งผุดขึ้นในใจจ้าวหมิงเยว่ นางกัดฟันแน่นจนแทบจะบดแหลกเป็นผง ทว่ากลับทำได้เพียงใช้สายตาอาฆาตมาดร้ายจ้องฮวาซิงเหียน ไม่อาจโต้แย้งถ้อยคำใด เพราะสิ่งที่ฮวาซิงเหียนพูดล้วนเป็นความจริง ครานั้นมีผู้คนได้ยินมากมาย หากนางผิดคำนั้น สุดท้ายชื่อเสียงของนางย่อมป่นปี้!

แต่จ้าวหมิงเยว่จะยอมให้ฮวาซิงเหียนเหยียดหยามตนเช่นนี้แล้วปล่อยไปง่าย ๆ ได้อย่างไร! นางกลืนโอสถลดอาการบวมอีกเม็ด ก่อนแค้นเสียงกล่าวอย่างเคียดแค้น “คอยดูเถิด! เมื่อคนเขียนโน้ตมาถึง เจ้าจะารู้เองว่าที่นี่เป็นของผู้ใด! รอติดคุกสิบปีได้เลย!”

“มาแล้วๆ คนเขียนโน้ตมาแล้ว!”

จ้าวหมิงเยว่เพิ่งพุดจบ เสียงเอะอะของชาวบ้านด้านนอกก็ดังขึ้น

ฮวาซิงเหียนหันไปทางประตู เห็นชาวบ้านพากันหลีกทางให้เหล่าองครักษ์ที่คุมชายร่างสูงผอมอายุราวสามสิบปีเข้ามา

ชายผู้นั้นหันหน้าตอบร่างผอมสูง ดวงตาที่เล็กเรียวยาวกับ
หนูเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมและความเจ้าเล่ห์

เขาก้าวเข้ามาก็รีบคำนับจวินมั่วหานและจ้าวหมิงเยว่
ทันที

จ้าวหมิงเยว่เห็นเขาก็รีบเอ่ยเร่งร้อน “พอได้แล้วๆ อย่า
เสียเวลา รีบพูดมา แท้จริงแล้วร้านนี้เป็นของใคร!”

คนเขียนโน้ตรีบเอ่ยประจบประแจงจ้าวหมิงเยว่ทันที
“แน่นอนว่าย่อมเป็นของจ้าวจวินจู่ ผู้น้อยเป็นคนเขียนโน้ต
ฉบับนั้นเองกับมือขอรับ”

ใบหน้าจ้าวหมิงเยว่ฉายแววได้ใจ นางรีบหันไปเอ่ย
ยับยั้งฮวาซิงเหยียน “เจ้าไต่ยินหรือไม่! นี่คือร้านของข้า!
ยังไม่ยอมรับอีกหรือ!”

ฮวาซิงเหยียนกลับหัวเราะเย็นแล้วเอ่ยว่า “เขาพูดว่าเป็น
ของผู้ใดก็เป็นของผู้นั้นหรือ เช่นนั้นจะมีโน้ตไปเพื่อสิ่งใดเล่า!
ที่เรียกเขามาในครั้งนี้ก็เพื่อจะถามให้แน่ใจไม่ใช่หรือว่าเหตุใดถึง
ได้มีโน้ตที่เหมือนกันสองฉบับ!”

คนเขียนโน้ตคุกเข่าลงทันที สีหน้าเต็มไปด้วยความ
อึดอัด “เรียนอ๋องเจ็ด อ๋องเก้า จ้าวจวินจู่ ผู้น้อยเขียนโน้ตเพียง
ฉบับเดียวเท่านั้น หากได้มีสองฉบับไม่ ผู้น้อยต้องถูกใส่ความ
แน่ๆ ขอรับ!”

ฮวาซิงเหยียนหาได้โกรธไม่ เอ่ยด้วยท่าที่สงบนิ่ง “ในเมื่อ
เจ้าบอกว่าเขียนเพียงหนึ่งฉบับ เช่นนั้นก็จงตรวจดูให้ชัดเจนว่า
เจ้าเขียนฉบับไหน และฉบับไหนเป็นของปลอม!”

คนเขียนโน้ตเหลือบมองเจ้าหวมิงเยว่ ก็เห็นอีกฝ่าย
พยักหน้าเป็นนัย

ฮวาซิงเหยียนจับท่าที่นี้ได้ แต่กลับไม่โกรธสักนิด ซ้ำยัง
ปล่อยให้เจ้าหวมิงเยว่ส่งโน้ตให้เขาตรวจสอบ

เจ้าหวมิงเยว่เผยรอยยิ้มเยาะ ก่อนจะสะบัดมือโยนโน้ต
ไปให้เขาโดยไม่ปรายตามองแม้แต่หน่อย

คนเขียนโน้ตรีบก้มลงรับมาแล้วเปิดดู แต่เพียงชั่วอึดใจ
ก็เบิกตากว้าง

ฮวาซิงเหยียนแค้นหัวเราะเย็นในใจ ก่อนจะหยิบโน้ตของตนออกมาทางให้อีกฝ่ายดูชัดๆ จากนั้นเอ่ยเสียงหนักแน่น “เป็นเช่นไรเล่า ระหว่างโน้ตของข้ากับของจ้าวหมิงเยว่ ฉบับใดเป็นของจริง!”

จ้าวหมิงเยว่เร่งเร้า “มัวรอสิ่งใดอยู่! รีบพูดความจริงออกมาสิ!”

คนเขียนโน้ตมองจ้าวหมิงเยว่ด้วยสายตาประหลาด ก่อนจะตัดสินใจชี้ไปยังโน้ตในมือฮวาซิงเหยียนแล้วกล่าวเสียงหนักแน่น “โน้ตฉบับนี้เป็นของจริงขอรับ!”

“เห็นหรือไม่ ฮวาซิง...” จ้าวหมิงเยว่ยังเอ่ยไม่ทันจบ หางตาเห็นว่าเขาชี้ไปยังโน้ตของฮวาซิงเหยียน นางก็โกรธจนลมแทบออกหู ก่อนจะตะโกนลั่น “อะไรนะ! เจ้าสวะต่ำช้า เจ้าลองพูดอีกครั้งซิว่าฉบับใดคือของจริง!”

เมื่อเห็นสายตาของนางที่จ้องมาราวกับมีไฟพุ่งออกมา คนเขียนโน้ตก็หดคอเล็กน้อย แต่ยังคงยืนยันหนักแน่น “โน้ตในมือชายาเจ็ดคือฉบับที่ผู้น้อยเขียนขอรับ!”

“โกหก! พวกเจ้ากล้าโกหกข้าหรือ!” จ้าวหมิงเยว่พุ่งเข้ามาคว้าโน้ตในมือเขาไปเปิดดูแล้วตะโกนเสียงดัง “ดู นี่ต่างหากคือโน้ตของจริง!”

สายตาของคนเขียนโน้ตกลับยิ่งแปลกประหลาดกว่าเดิม

พอเหล่าชาวบ้านที่ยืนเบียดกันอยู่หน้าประตูเห็นเนื้อความบนโน้ตนั้นแล้วก็ระเบิดหัวเราะ

“โอ้ แค่เขียนคำว่า ‘โน้ตจริง’ ก็กลายเป็นของจริงแล้วหรือ ฮ่าๆๆๆ! ข้าเพิ่งเคยเห็นโน้ตที่เขียนเช่นนี้ครั้งแรก!”

“ฮ่าๆๆๆ อย่างล้อเล่นได้เลย ข้าอายุปุนนี่เพิ่งรู้ว่าโน้ตจริงหน้าตาเป็นเช่นนี้เอง!”

“คิกๆๆๆ จ้าวจวินจู่เพียงหยิบกระดาษมาหลอกชายาเจ็ดนางคงคิดว่าชายาเจ็ดจะหวาดกลัวอำนาจจนเงินกั้วไหวกระมัง”

เสียงหัวเราะของชาวบ้านทำให้สีหน้าจ้าวหมิงเยว่มีดครีกลง

เมื่อหัวหน้าองครักษ์เห็นโน้ตนั้นก็กลั่นหัวเราะจนต้องกุมทรวง พุดเสียงอึดอัดออกมา “จะ...จวินจู่ โน้ตของท่าน...”

จ้าวหมิงเยว่ก็มองก็เห็นว่าตัวหนังสือสีดำกับตราประทับสีแดงในโน้ตหายไปสิ้น เหลือเพียงตัวอักษรตรงกลางว่า ‘โน้ตจริง’

“กรี๊ดดด!” นางกริตร้องลั่นพลางโยนโน้ตในมือทิ้งก่อนหันไปตะโกนใส่คนเขียนโน้ตด้วยความเดือดดาล “โน้ตของข้าเล่า! เจ้าสับเปลี่ยนใช่หรือไม่! ทั้งหมดเป็นฝีมือเจ้าใช่หรือไม่! เจ้าสะสมแล้ว รีบคืนโน้ตจริงมาให้ข้าเดี๋ยวนี้!”

นางโกรธจนจะลุกขึ้นจากเก้าอี้ แต่เพราะเขายังเจ็บปวดจึงทรุดฮวบลงกับพื้น ก่อนจะร้องโอดครวญลั่น

เหล่าองค์กรเห็นดังนั้นก็รีบเข้ามาพยุง

จ้าวหมิงเยว่ที่สีหน้าบิดเบี้ยวเตรียมจะพุ่งใส่คนเขียนโน้ต

“พอได้แล้ว! จ้าวจวินจู่ คนเขียนโน้ตได้พิสูจน์แล้วว่าร้านนี้เป็นของชายาของข้า หากเจ้าไม่ยอมให้จวนเงินกั๋วโหวขายหน้ามากไปกว่านี้ ก็อย่าได้ทำตัวเหมือนพวกสตรีปากกล้าอีก!”

เมื่อจ้าวหมิงเยว้ได้ยินคำตำหนินี้ก็ชะงัก หันมองจวินมั่วหานทั้งน้ำตาคลอ เสียงสั่นเครือเต็มไปด้วยความน้อยใจ “พี่มั่วหาน...”

แต่จวินมั่วหานกลับไม่ปรายตามองจ้าวหมิงเยว้แม้แต่น้อย

จ้าวหมิงเยว้เพียงรู้สึก bahwa หัวใจตนเย็นเฉียบ เจ็บปวดราวถูกเหยียบย่ำจนแทบอยากร้องไห้ เมื่อคิดถึงต้นเหตุที่ทำให้นางถูกจวินมั่วหานตำหนิเช่นนั้น ใบหน้าบิดเบี้ยวคำรามลั่น “ฮวาชิงเหยียน คอยดูเถิด! ข้าไม่ปล่อยเจ้าไปง่ายๆ แน่! และเจ้าด้วย! ไอ้สวะต่ำช้ากล้าทรยศข้า ข้าจะฉีกเจ้าเป็นชิ้นๆ! ยังจะยืนโง่อยู่อีกหรือ รีบพาข้ากลับเดี๋ยวนี้!”

สีหน้าของคนเขียนโน้ตซีดเผือด ริมฝีปากสั่นระริก พลังคิดหาทางหนีให้พ้นจากเงื้อมมือจ้าวหมิงเยว้

เหล่าองครักษ์เหลือบมองไปทางจวินมั่วหานอย่างระแวงระวัง เห็นเขาไม่เอ่ยห้ามจึงรีบประคองจ้าวหมิงเยว้เตรียมจะพาออกไป

แต่แล้วเสียงใสเย็นชาของฮวาซิงเหยียนก็ดังขึ้นอย่างไร้
อารมณ์ “ซ้าก่อน! คิดจะเดินออกไปเช่นนี้หรือ เจ้าคิดว่าที่นี้เป็น
สวนหลังจวนของพวกเจ้าหรืออย่างไร!”

เท้าของเหล่าองครักษ์หยุดชะงัก ตัวแข็งค้างทันที

จ้าวหมิงเยว่ที่ใบหน้าแดงก่ำจนเริ่มเป็นสีม่วง ตะโกน
ตอบกลับด้วยความอับอายและโกรธแค้น “ฮวาซิงเหยียน! เจ้าจะ
ทำอะไรอีก! เจ้าคิดว่าข้าถูกข่มเหงได้ง่ายดายนักหรือ!”

ฮวาซิงเหยียนหัวเราะเยาะ “จ้าวหมิงเยว่ คนที่ควรพูด
คำนี้คือข้ามากกว่ากระมัง เจ้าลากคนมาทำลายร้านข้าอย่างไร้
เหตุผล ทั้งยังป้ายสีว่าข้ายัดร้าน ครั้นความจริงกระจ่าง เจ้ากลับ
คิดจะล่าถอยไปเช่นนี้ คิดว่าจะข่มเหงข้าได้ง่ายๆ หรือ!”

ฮวาซิงเหยียนมองจ้าวหมิงเยว่ด้วยสายตาเย็นเยียบ
พลางกล่าวต่อ “เจ้าสร้างเรื่องจวนร้านของข้าวุ่นวายและเสื่อมเสีย
ชื่อเสียง ข้ากับสามีต้องเสียเวลาอันล้ำค่าให้เจ้าอย่างน้อยหนึ่ง
ช่วยาม อีกทั้งเจ้ายังเกือบทำลายเกียรติของข้า เจ้าคิดจะชดใช้
อย่างไร!”

บทที่ 111 เป็นชายนาคโดยแท้จริง

“ฮวาซิงเหยียน เจ้ายังจะให้ข้าชดใช้อีกหรือ!” จ้าวหมิงเยว่
แทบอยากจะฉีกฮวาซิงเหยียนเป็นชิ้นๆ เสียเดี๋ยวนั้น

“โอ้ ที่แท้จ้าวจวินจู่ไม่คิดจะชดใช้เลยหรือ หากวันนี้ไม่
ชดใช้แล้วก้าวขาออกจากร้านของข้า วันพรุ่งนี้จะทำให้เจ้าต้อง
เสียใจ!”

ยิ่งฮวาซิงเหยียนพูดเช่นนั้น จ้าวหมิงเยว่ก็ยิ่งไม่ใส่ใจ

จ้าวหมิงเยว่หันกลับไปเอ่ยอย่างถือดี “ฮวาซิงเหยียน ข้า
อยากรู้มากกว่าเจ้าจะกล้าทำอะไรซ้ำ เฮอะ!”

พูดจบก็หันไปส่งองครักษ์ “พวกสารเลว ยังไม่รีบพยุห้
กลับอีก!”

เหล่าองครักษ์เห็นดังนั้นก็ได้แต่รีบประคองจ้าวหมิงเยว่
กลับไป

แม้แววตาของฮวาซิงเหยียนจะเป็นเยียนเป็นอย่างดี แต่
ริมฝีปากกลับค่อยๆ ยกยิ้ม

เมื่อจวินมั่วเหยียนเห็นรอยยิ้มที่ไร้ความอบอุ่นของฮวา-
ซิงเหยียน ก็รู้สึกได้ว่าจ้าวหมิงเยร์คงช่วยแล้ว

จวินมั่วเหยียนไม่รู้เลยว่าลางสังหรณ์ของเขากำลังจะเป็น
จริง

ผู้ดูแลร้านหลินรีบเข้ามากล่าวขอภัยฮวาซิงเหยียน
ครั้งนี้เขาเกือบทำให้ฮวาซิงเหยียนต้องติดคุก แม้จะไม่ว่าทำไม
โฉนดของจ้าวหมิงเยร์ถึงเกิดปัญหาจนคลี่คลายวิกฤตไปได้ แต่
เขาก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงความผิดนี้ได้จริงๆ

ฮวาซิงเหยียนไม่พูดสิ่งใด เพียงลงโทษตัดเงินค่าจ้างเขา
หนึ่งเดือน

นับว่าเมตตาเป็นอย่างมาก สำหรับผู้ดูแลร้านหลินแล้ว
นี่นับว่านางปราณีสุดๆ เพราะหากเป็นที่อื่น เก่งกว่าไม่เพียงถูก
ไล่ออก แต่ยังต้องให้ผู้ก่อเรื่องชดใช้ค่าเสียหายทั้งหมดด้วย

หลังจากจ้าวหมิงเยว่จากไป โชคดีที่การค้าขายไม่ได้รับผลกระทบใหญ่โต คงเป็นเพราะการพลิกสถานการณ์ได้ในตอนท้าย ชาวบ้านรอบด้านล้วนชมกันอย่างเพลิดเพลิน ทั้งยังยิ่งดึงดูดให้ผู้คนหลั่งไหลมาที่ร้านมากกว่าเดิม

ผู้ที่เคยใช้โอสถน้ำเหล่านั้ ไม่มีผู้ใดรู้สึกว่ขาดทุน กลับรู้สึกว่โอสถน้ำใช้ดีกว่าโอสถเม็ดเสียอีก ทั้งยังมีโอสถระดับสูงหลายชนิดให้เลือก เพียงฟังชื่อก็ทำให้ผู้คนอดใจไม่ไหว ทว่าก็เกรงว่ผลลัพธ์จะไม่ดีพอ สุดท้ายจึงมีเพียงคุณชายผู้มั่งคั่งคนหนึ่งท่ซื้อโอสถน้ำเพิ่มพลังปราณชั้นสูงกลับไปหนึ่งขวด อยากลองดูว่หลังดื่มแล้วจะสามารถทะลวงจากระดับหลอมปราณชั้นเก่ขึ้นสู่ระดับก่อแก่นปราณได้หรือไม่

หนึ่งวันผ่านไปอย่างราบรื่น ฮวาซิงเหียนรู้สึกพอใจอย่างมากกับการเปิดร้านในวันนี้ ส่วนจวินมั่วห่านกับจวินมั่วเหียนก็กลับไปไม่นานหลังจากที่จ้าวหมิงเยว่จากไป

กว่าฮวาซิงเหียนจะกลับจวน ก็ล่วงเข้าสู่ยามราตรีแล้ว

ทันทีที่นางก้าวเข้าเรือนมา ก็เห็นจวินมั่วห่านนั่งรออยู่ที่โต๊ะอาหาร โดยอาหารที่วางอยู่เต็มโต๊ะยังไม่ถูกแตะต้อง

เมื่อจวินมั่วหานเห็นนางกลับมาแล้วก็เอ่ยถามทันที “หิวหรือไม่ มากินสิ”

ฮวาซิงเหียนไม่เคยพบเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน อย่าว่าแต่รอให้นางกลับมากินพร้อมกันเลย แม้แต่การได้นั่งกินด้วยกันยังนับครั้งได้ วันนี้เหตุใดจึงดูแปลกไปนัก

ยิ่งไปกว่านั้น สายตาของจวินมั่วหานในยามนี้...เหตุใดจึงดูเหมือนเต็มไปด้วยความเอ็นดู

ข้าไปทำอะไรหรือไม่กันนะ

ฮวาซิงเหียนรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อยก่อนจะนั่งลง ส่วนจวินมั่วหานที่เห็นดังนั้นก็ไม่ได้พูดอะไร หลังจากจัดเตรียมโต๊ะเก้าอี้ให้นางแล้ว ก็เริ่มลงมือกินเงียบๆ

ฮวาซิงเหียนเหน็ดเหนื่อยมาทั้งวัน ทั้งยังหิวมากจริงๆ จึงไม่คิดมากเรื่องท่าทีประหลาดของจวินมั่วหานอีก และจดจ่ออยู่กับอาหารตรงหน้าเพียงอย่างเดียว

เมื่อกินเสร็จแล้ว เชื้อจุกกับเสี้ยวเหมยก็รีบเก็บสำรับออกไปอย่างรู้หน้าที่

ฮวาซิงเหียนสั่งให้เชี่ยจูไปเตรียมน้ำร้อนเพื่อที่นางจะได้
อาบน้ำ

ทว่ายังไม่ทันที่ฮวาซิงเหียนจะลุกขึ้น จวินมั่วหานกลับ
คว้ามือของนางไว้แน่น แววดาลุ่มลึกที่ทอดมองมาแฝงไปด้วย
ความหมายชวนให้ใจสั่น

ฮวาซิงเหียนรู้สึกได้ว่าฝ่ามือที่ถูกเขาจับอยู่นั้นร้อนผ่าว
คิดจะสะบัดออก แต่เพิ่งขยับ จวินมั่วหานก็กระชับแน่นยิ่งขึ้น

ฮวาซิงเหียนเริ่มตกใจ เอ่ยถามอย่างลนลาน “จวิน...
จวินมั่วหาน ท่านเป็นอะไรไปหรือ”

หัวใจของนางเต้นแรงขึ้นทุกที ราวกับเขากำลังจะเอ่ย
ถ้อยคำอันน่าตกตะลึงออกมา ทว่าที่นางไม่อยากยอมรับก็คือ...
ในใจกลับคาดหวังอยู่เล็กน้อย

แก้มของฮวาซิงเหียนร้อนวูบ นางมองเขาเพียงชั่วครู่ ก็
ตะลึงกับรอยยิ้มแฝงเสน่หับนบใบหน้าหล่อเหลาที่ทำให้นางเผลอ
มองอย่างเหม่อลอย

“ฮูหยิน เจ้าคิดจะลงมือกับตระกูลจ้าวหรือไม่”

เสียงเอ่ยถามที่ดังขึ้นทำลายบรรยากาศ ทำให้ฮวาซิงเหียน
ที่ยังเหม่อมองเขาอยู่ถึงกับชะงักงัน

“หา อะไรนะ ตระกูลจ้าว? จ้าวหมิงเยว่หรือ” เมื่อได้ยิน
จวินมั่วหานเอ่ยถึงตระกูลจ้าว ฮวาซิงเหียนก็ได้สติคืนมา พอ
นึกถึงความผิดปกติของเขาในวันนี้ ดวงตาก็กุดแค้น “จวิน-
มั่วหาน ท่านจะขอให้ข้าไม่ลงมือกับจ้าวหมิงเยว่อย่างนั้นหรือ!”

เห็นจวินมั่วหานไม่พูดอะไร ฮวาซิงเหียนยิ่งนึกถึง
เหตุการณ์วันนี้ก็ยิ่งรู้สึกว่าเป็นไปได้ จ้าวหมิงเยว่ทำท่าทาง
ยั่ววนเช่นนั้น ไม่ว่าชายใดก็ล้วนหลงใหลได้ง่ายๆ หากมีสตรี
เสนอดัวเช่นนั้น มีหรือจะปฏิเสธ

ฮวาซิงเหียนพลันรู้สึกวาทะพวยพุ่ง เอ่ยเสียงเย็น
“ท่านชอบจ้าวหมิงเยว่ใช่หรือไม่ ไม่คิดเลยว่าท่านจะเป็นคน
เช่นนี้! อนุในจวนมีมากเกินสิบคนแล้วยังไม่พออีกหรือ คิดจะรับ
จ้าวหมิงเยว่เข้ามาอีกคนใช่หรือไม่ ที่คืนนี้ท่านทำตัวผิดปกติ รอ
ให้ข้ามากินข้าวพร้อมกัน คงเพราะอยากโน้มน้าวให้ข้ายอมให้
จ้าวหมิงเยว่เข้ามาใช่หรือไม่ เช่นนั้นก็ไม่ต้องใส่ใจ
ความเห็นของข้าเลย! ท่านลืมแล้วหรือว่าพวกเราแต่งงานกัน
เพราะร่วมมือกันเท่านั้น เมื่อได้รับผลประโยชน์ที่ต้องการแล้ว

อย่าว่าแต่ให้ขายอมให้จ้าวหมิงเยว้เข้ามาเลย แม้แต่ตำแหน่ง
ชายาเอกนี้ ข้าก็จะยกให้จ้าวหมิงเยว้เอง ท่านพอใจหรือไม่!”

ทั้งวันนี้จวินมั่วหานบอกว่าจะไม่ไปที่ร้านของนาง แต่
กลับปรากฏตัวขึ้นเสียอย่างนั้น จากนั้นไม่นานจ้าวหมิงเยว้ก็มา
แล้วพอจ้าวหมิงเยว้ไป จวินมั่วหานกลับไปด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม
ก็ดูน่าสงสัย

แค่ฮวาซิงเหียนคิดว่าจวินมั่วหานหลงรักจ้าวหมิงเยว้
ก็รู้สึกเจ็บปวดในอกอย่างยิ่ง อึดอัดจนทนไม่ไหว และไม่ยอม
เห็นหน้าเขาอีก จึงลুকพรัดขึ้นหมายจะเดินออกไป

แต่เพียงชั่วพริบตา มือกลับถูกจุดไว้อย่างแรง จนร่าง
ของฮวาซิงเหียนหมุนคว้าง พอได้สติก็พบว่าตนเองนั่งอยู่บน
ตักของจวินมั่วหานแล้ว

ฮวาซิงเหียนมองเขาด้วยความโกรธ แต่กลับถูกจุมพิต
อ่อนนุ่มทาบบนริมฝีปากโดยไม่ทันตั้งตัว

นางเบิกตากว้างทันที มองไปหน้าหล่อเหลาในระยะ
ประชิดอย่างงุนงงพลางไม่คิดว่าสถานการณ์จะกลับกลายเป็น
เช่นนี้

เสียงครางท่มต่ำในลำคอของจวินมัวหวนที่แผ่ด้วยความปรารถนาตั้งขึ้น

ฮวาซิงเหยียนหลับตาลงอย่างเหม่อลอย ปล่อยให้เขาละเลงจุมพิตบนริมฝีปาก คราวนี้เขาทำอย่างอ่อนโยนลงมากจนกระทั่งเวลาผ่านไปนาน ฮวาซิงเหยียนถึงได้สติ รีบผลักจวินมัวหวนออก

“จวินมัวหวน ท่านทำอะไรนะ! อยากตายหรือ!”

แก้มทั้งสองข้างของฮวาซิงเหยียนแดงช้ำนัยน์ตากลมโตที่น้ำตาคลอจ้องเขาเขม็งด้วยความโกรธ

จวินมัวหวนเห็นดังนั้นกลับนึกถึงลูกสุนัขตัวน้อยที่ถูกทอดทิ้งเมื่อครั้งออกศึก ทั้งๆ ที่ตัวมันอ่อนแอและน่าสงสาร แต่กลับยังพยายามแยกเขี้ยวใส่เขา

จวินมัวหวนถอดร่างที่ดิ้นรนแน่นขึ้น ถอนหายใจเบาๆ แล้วกล่าวว่า “ซิงเหยียน ผ่านมานานเพียงนี้ เจ้ายังไม่รู้จักเข้าอีกหรือ หืม”

น้ำเสียงเขาเต็มไปด้วยความสนใจ แต่กลับไฟเราะจน
ฮวาซิงเหียนหุ้อ้อและใจเต้นแรงไม่เป็นสำ คำพูดของเขาทำให้นาง
สับสนยิ่งนัก ถึงแม้ใจจะเต้นโครมคราม แต่ปากกลับยังเอ่ย
อย่างตื้อรัน “จวินมั่วหาน ท่านพูดอะไร ข้า...ไม่เข้าใจ”

จวินมั่วหานมองสตรีที่ชื่อตรงเกินไปตรงหน้าแล้วรู้สึก
จนปัญญา ทำที่โกรธจัดเมื่อครู่ชุดแล้วไม่ใช่หรือว่านางมีใจแต่
ไม่รู้ตัว เขาจับมือนางแน่นพลงมองนางอย่างลึกซึ้ง ก่อนใช้มือ
อีกข้างประคองแก้มนาง กล่าวที่ละคำอย่างจริงจัง “ฮวาซิงเหียน
เป็นชายาของข้าจริง ๆ เกิด อยู่เคียงข้างข้าไปตลอดชีวิต ข้าจะ
ดูแลเจ้า และจะไม่สนใจหญิงอื่น ตกหลงหรือไม่”

ฮวาซิงเหียนมองเข้าไปในดวงตาลุ่มลึกของจวินมั่วหาน
ดวงตาประกายสีม่วงจาง ๆ แฝงด้วยแรงดึงดูดอันน่าพิศวง ทำให้นาง
รู้สึกเหมือนวิญญานถูกดูดกลืน อีกทั้งใจยังเต้นแรงขึ้น
เรื่อย ๆ

นางกำลังจะตอบรับ แต่ทันใดนั้นก็ฉุกคิดบางอย่างขึ้นได้
จึงดึงมือออกจากจวินมั่วหานแล้วลุกขึ้นตะคอกว่า “ท่านหลอก
ข้า! มิฉะนั้นเหตุใดท่านถึงไม่ยอมให้ข้าจัดการจ้าวหมิงเยว่เล่า!”

แหวตาของฮวาซิงเหียนลุกเป็นไฟ รวากับว่าหากจวินมั่วหานยอมรับว่าโกหก นางจะฆ่าเขาอย่างไม่ลังเลในทันที

สิ่งที่ฮวาซิงเหียนเกลียดที่สุดคือคำหวานนุ่มนวล มันเป็นยาพิษที่น่ากลัวยิ่งกว่าไอศกรธทำลายล้างที่นางเคยปรุงเสียอีก

จวินมั่วหานรับรู้ความคิดได้จากสีหน้าของนาง เขามองนางด้วยความรู้สึกหวั่นไหว แล้วค่อยๆ ปลอดภัยว่า “ซิงเหียน พังข้าก่อนนะ ตระกูลจ้าวเป็นหนึ่งในตระกูลที่มีอำนาจที่สุดรองจากราชวงศ์ หากทำร้ายพวกเขา จวินมั่วเสียจะไม่ยอมเป็นศัตรูกับพวกเขาเพราะเราแน่นอน แต่เขาจะส่งเราให้ตระกูลจ้าว และปล่อยให้ตระกูลจ้าวจัดการได้ตามใจ

“ตระกูลจ้าวไม่กล้าทำอะไรซ้ำ แต่แม่กับพี่ชายของเจ้าอาจพลอยได้รับเคราะห์นี้ไปด้วย ตอนนี้ข้ายังไม่อาจต่อต้านตระกูลจ้าวกับจวินมั่วเสียได้ ขอเจ้าเก็บความแค้นนี้ไว้ในใจก่อนได้หรือไม่ เจ้าวางใจ อีกไม่นานข้าจะชดใช้ให้เจ้าเอง”

ฮวาซิงเหียนยังฟังยิ่งใจอ่อน นางไม่คิดว่าจวินมั่วหานจะนึกถึงตนมากถึงเพียงนี้

ฮวาซิงเหียนจึงคนตรงหน้าอย่างลึกซึ้ง ใจของนาง เต็มไปด้วยความรู้สึกซับซ้อน นางรู้ว่าความรู้สึกที่มีต่อจวินมั่วหานไม่เหมือนเดิม ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่นางเริ่มคุ้นชินกับการที่มีจวินมั่วหานยืนอยู่เคียงข้าง คุ้นชินกับการนับเขาเป็นคนใกล้ชิด และคุ้นชินกับการละสายตาเพียงชั่วครู่ก็เห็นว่าเขามองมาที่เพียงนางคนเดียว

ดังนั้น เมื่อตอนที่จ้าวหลิงเฟิงกับจ้าวหมิงเยว่ปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหันแล้วบอกให้นางไปเกลี้ยกล่อมให้จวินมั่วหานแต่งงานกับจ้าวหมิงเยว่ นางก็รู้ทันทีว่าตัวเองกำลังไม่ปกติ และเมื่อเห็นจ้าวหมิงเยว่ส่งสายต้ายั่ววนจวินมั่วหาน ความหึงหวงที่ถูกกดไว้ก็ค่อยๆ โผล่ขึ้นมา พอจวินมั่วหานบอกว่าไม่ยอมให้นางจัดการจ้าวหมิงเยว่ ความหงุดหงิดก็ระเบิดในทันที

ฮวาซิงเหียนคิดว่านางน่าจะชอบจวินมั่วหานเข้าให้แล้ว

นางจ้องบุรุษตรงหน้าหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง “บอกมาสิ ท่านอยากให้ข้าเป็นชายาของท่านตลอดชีวิตอย่างนั้นหรือ”

จวินมัวหานไม่คิดว่าฮวาซิงเหียนจะถามกลับอย่างตรงไปตรงมาเช่นนี้ ในใจยังรู้สึกกังวลอยู่เล็กน้อย ฮวาซิงเหียนเป็นสตรีเพียงคนเดียวที่เขาอ่านไม่ออก และเป็นคนเดียวที่ทำให้เขาหัวโนว เขาพยักหน้าอย่างจริงจังแล้วตอบว่า “ข้าต้องการเจ้า และจะมีเจ้าเพียงคนเดียว”

“ท่านพูดแล้วนะ หากท่านเปลี่ยนใจข้าจะฆ่าท่าน!”

บทที่ 112 เคราะห์ร้ายของ
ตระกูลจ้าว

แสงเทียนสั่นไหวสะท้อนเงาคู่รักที่หัวใจใกล้ชิดกันอย่างยิ่ง

กระทั่งเชียวจู่ตัมน้ำที่เย็นแล้วใหม่อีกครั้ง ฮวาซิงเหยียนก็
บอกว่าจะอาบน้ำก็ยังไม้ออกมา

หากเชียวจู่เปิดประตูเข้าไป คงจะเห็นฉากทั้งสองแนบ
หน้าผากชิดกันท่ามกลางบรรยากาศหวานชื่นราวน้ำผึ้ง

ไม่รู้ว่าฮวาซิงเหยียนคิดอะไรขึ้นมา จู่ๆ ก็ดีหน้าขี้นแล้ว
พูดว่า “แม้การจะจัดการตระกูลจ้าว นั้นไม่ง่าย แต่ข้าไม่มีทาง
ปล่อยไปง่ายๆ เด็ดขาด ใครกล้ามายุ่งกับข้าฮวาซิงเหยียนผู้นี้
ย่อมต้องเตรียมใจไว้ให้ข้าเอาคืนสิบเท่าร้อยเท่า ท่านวางใจเถิด
ตระกูลจ้าวกับจวินมั่วเสียไม่มีทางทำอะไรข้าได้ และไม่มีทาง
รังแกครอบครัวของข้าได้เช่นกัน!”

คำพูดของฮวาซิงเหยียนเต็มไปด้วยความมั่นใจ

จวินมั่วหานเห็นว่านางตัดสินใจเด็ดเดี่ยวแล้วก็ได้แต่เอ่ยอย่างจวนใจ “เจ้าจะไปมีเรื่องกับตระกูลจ้าวจริง ๆ หรือ ลืมไปแล้วหรือว่าอีกไม่กี่วันเราต้องออกเดินทางไปยังแคว้นหลงหย่า ยังไม่รู้เลยว่าพอไปถึงที่นั่นแล้วจะต้องเผชิญอะไรบ้าง”

ฮวาซิงเหียนตกใจ “ท่านจะไปแคว้นหลงหย่ากับข้าด้วยหรือ”

นางไม่คิดว่าจวินมั่วหานจะไปกับตนด้วย จึงอดที่จะตื่นตะลึงไม่ได้ แต่แล้วนางก็ส่ายหน้าอย่างรวดเร็ว “ไม่ได้ ท่านเดินไม่สะดวก อีกทั้งท่านยังบอกเองว่าแคว้นหลงหย่าอันตราย ข้าเกรงว่าจะปกป้องท่านไม่ได้ ดังนั้นท่านอย่าตามข้าไปเลยจะดีกว่า”

พอจวินมั่วหานได้ยินคำพูดของฮวาซิงเหียน ดวงตาของเขาก็ลึกลงยิ่งขึ้นอย่างยิ่ง ทั้งยังเต็มไปด้วยความรักอันหาที่เปรียบไม่ได้ เขาไม่คิดว่าฮวาซิงเหียนจะใช้คำที่เขาเคยพูดมาสารภาพรักกับเขา

จวินมั่วหานโอบกอดฮวาซิงเหียน เสียงทุ้มของเขาแหบพร่าเล็กน้อย “ไม่ต้องห่วง ข้าจะไม่เป็นอะไร อีกอย่าง

แคว้นหลงหย่าได้ลงชื่อขอให้เข้าร่วมอย่างมีเจตนาบางอย่าง
แอบแฝง ข้าต้องไปเพื่อปราบแผนร้ายของพวกเขาให้สิ้นซาก”

“อะไรนะ พวกเขาลงชื่อให้ท่านเข้าร่วมด้วย? พวกเขาคิด
จะทำอะไรกัน แต่ตอนนี้ท่านเป็นของข้าแล้ว หากใครจะต้อง
ท่าน แม้แต่ศพข้าก็จะไม่เก็บไว้!”

จวินมั่วหานรักฮวาซิงเหยียนจนยากจะถอนตัว อยากจะ
ถอดนางแนบชิดกับร่างกายไม่ห่าง อยากอยู่เคียงข้างกันตลอดไป

ฮวาซิงเหยียนทำอะไรกัน เหตุใดเขาถึงได้หลงใหลนาง
เช่นนี้

จวินมั่วหานมองริมฝีปากแดงระเรื่อของฮวาซิงเหยียน
ก่อนจะค่อยๆ โน้มตัวเข้าไปใกล้

เดิมฮวาซิงเหยียนยังเขินอายอยู่บ้าง แต่พอนึกอะไร
ขึ้นมาได้ก็ร้อง ‘อ๊ะ’ ออกมา

“ไม่มีเวลาแล้ว ข้าจะไปอาบน้ำก่อน ยังต้องเตรียมโอสถ
ด้วย คึ้นนี้ว่าจะไปที่จวนตระกูลจ้าวสักหน่อย”

พูดจบนางก็จะวิ่งออกไปอย่างเร่งรีบ

อ้อมอกของจวินมัวห่านพลันว่างเปล่า เขามองฮวา-
ซิงเหียนจากไปอย่างไร้ทางเลือกแล้วหัวเราะเบาๆ ทั้งใน
สายตายังเต็มไปด้วยความอ่อนโยน

หากอ้อมอกได้เห็นภาพนี้ คงต้องตกใจถึงขั้นควักลูกตา
ออกมาล้างดูว่าตนไม่ได้มองผิดไปใช่หรือไม่แน่

กลางดึก

ฮวาซิงเหียนสวมชุดเรียบง่ายเช่นทุกวัน นางก้าวอาดๆ
มาถึงจวนตระกูลจ้าวจนเจอกับปาวเผ่ายามเฒ่า ก่อนจะทวาดใส่
จวนตระกูลจ้าวลั่น “เจ้าหวัชโมย คิดว่าเป็นคนตระกูลจ้าวแล้วจะ
ขโมยโอสถของข้าได้อย่างนั้นหรือ วันนี้ต่อให้ต้องเผาจวน ข้าก็
จะลากเจ้าออกมาให้ได้”

พูดจบฮวาซิงเหียนก็หยิบโอสถหลายขวดขว้างเข้าไป
ในจวนอย่างรวดเร็ว กว่าปาวเผ่ายามเฒ่าจะได้ตั้งสติ นางก็ปา
ไปแล้วกว่าสิบขวด จากนั้นฮวาซิงเหียนก็โยนระเบิดเพลิงผลาญ
ออกไป พอได้ยินเสียงระเบิดดังสนั่น ทั้งจวนพลันสว่างวาบ
ไฟลุกไหม้จนทั่วทั้งจวนกลายเป็นทะเลเพลิง

บ่าวเผ่ายามเฒ่าตกใจจนทำกลองกับไม้เคาะหล่นลงพื้น ยืนมองฮวาซิงเหยียนอย่างตะลึงงัน ไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดนางถึงจุดไฟเผาต่อหน้าเขาเช่นนี้ นางไม่กลัวว่าเขาจะไปบอกคนในจวนว่านางเป็นคนวางเพลิงหรือ หรือว่าอีกฝ่ายไม่เห็นเขาอยู่ในสายตา และคิดจะฆ่าปิดปากเขาด้วย

คิดได้ตั้งนั้น บ่าวเผ่ายามเฒ่าก็เบิกตากว้าง รีบหันหลังแผ่นหนีรวดเร็วยิ่งกว่ากระต่าย

เวลานั้นเอง ในจวนตระกูลจ้าวก็เกิดความโกลาหล เต็มไปด้วยเสียงเคาะกลองและเสียงร้องตะโกนโหวกเหวกไม่หยุด

“ແ່ແລ້ວ ไฟไหม้ๆ เร็วเข้า รีบดับไฟ!”

“ไฟนี้ดับไม่ได้ ช่วยด้วย เกิดอะไรขึ้น รีบหนีก่อนๆ!”

เมื่อได้ยินเสียงแตกตื่นโกลาหลภายใน ฮวาซิงเหยียนก็หัวเราะเหิน จากนั้นหมุนตัวกลับจวนไปนอนอย่างสบายใจ หาได้หวาดกลัวว่าใครจะล่วงรู้ว่าเป็นผู้ก่อไม่

รุ่งเช้าวันถัดมา

ฮวาซิงเหียนตื่นจากความฝันอันหวานชื่น

ทั้งที่ดวงอาทิตย์ขึ้นสูงแล้ว แต่นางยังเห็นจวินมั่วหานนั่งอยู่ในห้อง จึงเอ่ยถามด้วยความประหลาดใจ “สายป่านี่แล้ว เหตุใดท่านยังอยู่ในห้องอีก”

จวินมั่วหานเห็นสีหน้าปริศนาราวกับไม่รู้เรื่องราวใดๆ ของฮวาซิงเหียน ก็ไม่รู้ว่าจะหวั่นระหรือร้องไห้ดี “เมื่อคืน จวนตระกูลจ้าวไฟไหม้ เหลือไว้เพียงเก้าตำลอยคลั่ง ฝีมือเจ้าใช้หรือไม่”

ฮวาซิงเหียนหวั่นระแล้วเอ่ยว่า “ก็แน่นอนอยู่แล้ว ข้าใช้ โอสถลับเฉพาของข้า เผาเป็นเก้าไม่เหลือแม้สักสิ่ง ที่สำคัญ หากไม่เผาจนสิ้น ไฟก็ไม่มีวันดับ ต่อให้มีน้ำก็ไม่อาจสกัดได้”

จวินมั่วหานถึงกับพูดไม่ออก ไม่แปลกเลยที่วันนี้ทุกคนในตระกูลจ้าวจะใบหน้าดำคล้ำ ร่างกายมอมแมม ยืนหัวหมุนอยู่หน้าเรือนใหญ่โดยไม่รู้แม้แต่หยอว่าไฟนี้มาจากไหน บ้างก็รำลือว่าเป็นเพลิงสวรรค์ บ้างก็ว่าเป็นเวรกรรมของตระกูลจ้าว

ต่างเอ่ยกันไปโดยยังไม่มีผู้ใดสืบหาคนลงมือ แต่จวิน-
มัวหานรู้อยู่แก่ใจว่า ทัวทั้งแคว้นหลงสี่นี้ มีเพียงฮวาซิงเหียน
เท่านั้นที่กล้าวางเพลิงเผาจวนตระกูลจ้าวทั้งจวนในคราเดียว

เห็นฮวาซิงเหียนทำสีหน้าโล่งอกสบายใจไม่ทุกขร้อน
แม้แต่น้อย จึงเอ่ยถาม “เจ้ามั่นใจหรือว่าตระกูลจ้าวจะไม่มีความรู้
ว่าเจ้าเป็นคนทำ”

เขามั่นใจว่านางต้องมีอำนาจบางอย่าง จึงไม่หวาดหวั่น
แม้เพียงน้อย ตามรายงานขององครักษ์ลับ จวนตระกูลจ้าว
เสียหายย่อยยับ แม้แต่ทรัพย์สินเงินทองก็ถูกเผาสิ้น เหลือไว้
เพียงซากกว้างเปล่า

ไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่า การลงมือครั้งนี้ของฮวาซิงเหียน
เป็นการโจมตีที่ร้ายแรงต่อจวนตระกูลจ้าวที่สุดอย่างที่ไม่เคยมี
มาก่อน

ฮวาซิงเหียนยิ้มเจ้าเล่ห์เอ่ย “ไม่ใช่ ตรงกันข้ามเลยละ
ข้าจะไปบอกพวกเขาด้วยปากของข้าเองว่าข้าเป็นคนทำ”

จวินมัวหานตกใจจนแทบลุกพรวดจากเก้าอี้ เอ่ยถาม
ด้วยความประหลาดใจ “ทำไม”